ФЕСТИВАЛЕН БЮЛЕТИН

четвъртък, 8 октомври, 2015г.

2

100 ГОДИНИ YEARS БЪЛГАРСКО BULGARIAN КИНО CINEMA

ВАРНА IX 20 15 ОКТ. 2–11

33 ФЕСТИВАЛ НА БЪЛГАРСКИЯ ИГРАЛЕН ФИЛМ ЗЛАТНА РОЗА

Валтер Тоски на „Златна роза“ 2015

Как се чувствате отново в България след толкова години отсъствие?

Много хубав въпрос. Сблъскват се в мен много спомени и имена от различни идвания. На много различни места, на които съм бил преди, виждам огромни промени – особено в София. Спомням си с удоволствие Южна България – Мелник, Сандански, Рожен. И във Варна съм идвал преди – за снимките на филма „Любовни сънища” с режисьора Иван Ничев през 1994 г. Но през всички тези години аз поддържах връзка с Ничев, когото обожавам безкрайно много. Не мога да не спомена и Людмил Стайков. Именно в негов филм се снимах за първи път в България – „Време разделно”. И точно заради този филм останах в България няколко месеца. От тогава е периода, в който бях в Мелник и Сандански, и то в компанията на велики актьори – Йосиф Сърчаджиев, Васил Михайлов, Аня Пенчева.

Още ли поддържате връзка с колегите Ви от „Време разделно”?

Само с Людмил Стайков. Години по-късно се видях с Васил Михайлов в „Българска рапсодия” на режисьора Иван Ничев, където имам малка роля.

По повод 100-годишния юбилей на българското кино, се проведе гласуване за най-обичан български филм и „Време разделно” бе избран на първо място от зрителите. Това как Ви кара да се чувствате?

Прекрасно! Вчера бях толкова развълнуван от срещата си с Людмил (Стайков). Видяхме се и се прегърнахме. Видях и Радослав Спасов, който беше оператор на филма тогава. Много добри професионалисти работиха по „Време разделно”. Не мога да не спомена и композитора Георги Генков, който написа изумителна музика за този филм.

Гледали ли сте наскоро някои от по-новите български филми на по-млади автори. Нещо впечатлило ли Ви е за момента?

Сега ми предстои да гледам по време на фестивала „Златна роза“. Гледах иначе по време на седмицата на българското кино в Рим филма на Ники Илиев „Чужденецът”. Той действително беше забавен филм.

Симона Петрова

Марин Дамянов (сценарист на филма „Събирач на трупове“): „Важното е, че филмът носи емоция и тя достига до зрителите“

От къде черпите идеи, вдъхновение за криминалните сюжети?

Обикновено тръгвам от истинска история. Но животът рядко ни дарява с готова фабула. Налага се да доизмислям, за да затварям сюжетните линии, да подготвя финала. Лесно се съчинява сюжет, много по-сложно е да конструираш човешки характер. За характерите обикновено използвам прототипи.

>> 2 стр

100 ГОДИНИ YEARS БЪЛГАРСКО BULGARIAN КИНО CINEMA

Марин Дамянов

„Важното е, че филмът носи емоция и ..."

(продължава от стр.1)

Това, че филмът нашумя толкова, поставя ли Ви в напрежение? Говори се, че този филм е част от възраждането на българското кино...

В крайна сметка зрителят решава. Но филмите, предназначени единствено за най-широка зрителска публика, са близо до риска да се превърнат в своеобразна кино-чалга. Филмите, предназначени единствено за критиката и за фестивали, за мен са обречени. Искам да правя филми, които се харесват и на критиците и колегите, и на обикновения зрител.

Има сценаристи, които не са доволни как режисьорът е представил историята им... Лесно ли работихте с Димитър Димитров?

Никой филм не е на 100 % това, което си е представял сценаристът. Но не сме имали никакви проблеми с режисьора. Изслушвахме се. Приемам филма, за мен важното е, че носи емоция и тя достига до зрителите.

Драматургията е свързана с психоанализата. Какви са „демоните" в персонажите? От какво страдат?

Дълъг списък… Протагонистът Ицо – едипов, майчин и бащин комплекс; малоценност, кастрационен комплекс. Вътрешната цел на Ицо е да се пребори с комплексите си, за да порасне и да започне да управлява собствения си живот.

Пламен Михайлов

08.10.2015, 18:00 ч. , Зала 1
„Събирач на трупове"
реж. Димитър Димитров

Веселин Зографов (реж. на „Желание"):

ЗА СТАРОТО И НОВОТО БЪЛГАРСКО КИНО

С какво те привлече темата за безпризорното дете, която киното обича още от „Хлапето" на Чарли Чаплин и „400-те удара" на Трюфо?

Темите за деца винаги са ми били интересни още от старите български филми. Тогава децата не бяха отделен сегмент от живота, а част от него. В случая с „Желание" акцентът не е върху детето толкова, колкото върху един дребен жест. Ситуация, която събира двама души. За мен това е важно, хората да се уважават независимо от бит и различия. Също така в България е пълно с деца, които имат нужда от внимание и разбиране, не говоря само за тези от малцинствата.

Как намери момчето, което изпълнява ролята?

От самото начало знаех как трябва да изглежда момчето. Приятелка, която работеше в театрална работилница за деца „Липа 4:19" ми показа снимки и видео клипове. Наско ми направи впечатление със своето присъствие. Всичко беше в погледа му. Докато снимахме той много добре разбираше задачите си в отделните епизоди и работата с него беше съвсем непринудена.

Какъв тип истории искаш да разказваш чрез филмите си?

Бих казал различни. Според мен не толкова историята, а емоцията, заложена във филма е определяща. Харесвам филми, които ме карат да мисля и чувствам. Стандартизацията, в което и да е било изкуство води до едни добре сглобени форми, без особено съдържание.

Какво мислиш за ситуацията в българското кино?

Мисля, че има ситуация. Създават се филми, които имат стойност и съдържание. Разбира се, за държава като България, дори един такъв филм на година е повече от успех. Обаче някои хора трябва да се замислят над това, което създават. Ако няма какво да кажеш, по-добре не прави филми. Тези, които подхождат меркантилно към филмопроизводството, ограбват не само финансово, но и морално българските зрители.

Катерина Ламбринова

08.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Желание"
реж. Веселин Зографов

Ралица Паскалева (актриса) :

„Филмът е много съвременен и се надявам хората да се забавляват, докато го гледат"

Персонажът ти в „11-ти А" е популярно момиче в училище, което обича да определя правилата за всичко и всички. Трудно ли ти беше да се превъплатиш в тази роля? До колко Симона ти е близка и до колко далечна?

Персонажът ми в „11-ти А" ми стана един от най-любимите. Много е ярък и запомнящ се, а и чрез него имах шанса да погледна от другата гледна точка, тъй като аз самата в училище никога не съм била от „популярните" мацки. Не ми беше изобщо трудно да вляза в кожата на Симона, макар че тя като характер и поведение е тотално различна от мен. Много се забавлявах на всичките дрехи, аксесоари, прически и гримове и като цяло на снимачния процес.

Филми като „Сбогом, приятели" и „Момчето си отива" са успешни в това, че освен филми за взаимоотношенията между ученици и учители, успяват да пресъздадат атмосфера близка до училищната реалност за това отминало време. Според теб „11-ти А" успява ли да се доближи до реалността на българските училища в момента?

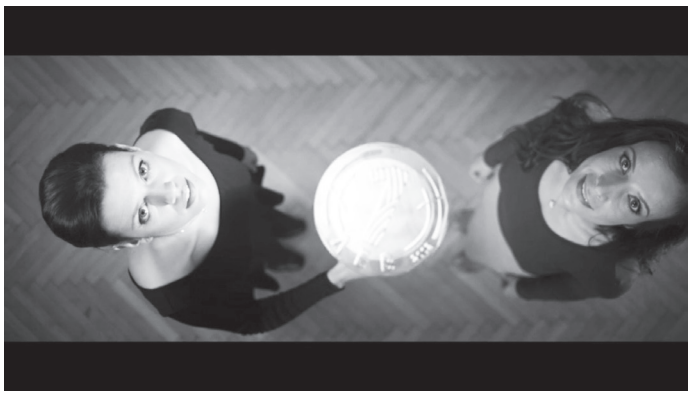

Мисля, че „11-ти А" наистина се доближава до реалното училищно ежедневие. Винаги във всеки клас има по една Симона и нейното протеже, някой задръстеняк, отличник, мечтател... Разбира се, има и художествена измислица, и до някъде взаимстване от американските тийн филми - всички тези танци, песни и "батъли" по хип-хоп и танго. Филмът е много съвременен и наистина се надявам хората да се забавляват докато го гледат.

Как премина процесът на заснемане, работата ти с режисьорката Михаела Комитова, партньорството ти пред камерата с Яна Маринова и останалата част от екипа?

Процесът премина изключително приятно и леко. Разбира се, имаше доза напрежение и големи усилия по време на тренировките по хип-хоп и танго. Но треньорите ни по танци бяха изключителни професионалисти и страхотни хора и успяха дори най-тежките тренировки да превърнат в забавление. Дано и на големия екран сме успели да предадем удоволствието, което изпитвахме докато танцуваме на репетиции и по време на самите снимки.

Освен в български сериали и игрални филми, имаш опит и в чужди продукции. Трудно ли е за младите актьори и кино автори да се реализират извън България?

Смея да твърдя, че е трудно навсякъде по света. Актьорството е много неблагодарна професия, а самите актьори сме много чувствителни и емоционални. Самата професия изисква търпение и спокойствие, тъй като ние нямаме строго регламентирано работно време. Понякога работим по 3 месеца без почивка, след което 2 месеца нямаме никаква работа.

Симона Петрова

07.10.2015, 16:00 ч. , Зала 1
„11-ти А"
реж. Михаела Комитова

Еди Шварц и Йордан Петков (реж. на „Auf wiedersehen"): „СЛЪНЧЕВ БРЯГ Е НЕВЪЗМОЖНО МЯСТО, ПЪЛНО С ИСТОРИИ"

Какво е отношението ви към комедията и какъв тип комедии са ви интересни?

Да разсмееш някой не е по-лесно от това да го разплачеш. Може би и двамата ни вълнуват истории, които могат да направят и двете.

Как ви хрумна идеята за този сюжет?

Историята дойде от мястото. Слънчев бряг е невъзможно място и първия път, в който го видях на живо, бях сигурен, че там има много истории. Не мисля, че тази, която избрахме да разкажем, ги изчерпва.

Как избрахте актьорите? Те били ли са преди на българското черноморие?
Проведохме кастинг в Германия, на актьорите попаднахме по щастливо стечение на обстоятелствата. Не бяха идвали в България, но се надяваме някой ден да се върнат.

Какво мислите за ситуацията в българското кино (и на българското черономорие) в момента?

Произвеждат се повече филми, които се представят все по-добре не само тук, но и в чужбина; има талантливи хора и интересни продукции; говори се повече за кино – иска ни се да гледаме положително на нещата. Което не означава, че е лесно.

Катерина Ламбринова

08.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Auf wiedersehen"
реж. Еди Шварц и Йордан Петков

Галина Георгиева (реж. на „Стопанинът на къщата"): „Разследващата журналистика загуби своята тежест"

Филмът по действителен случай ли е?

Много ме впечатли разследването на Нова телевизия за купуването на протестиращи през 2013 г. Да ти хрумне да „наемаш" актьори, дори и такива, които участват само в масовки, за да висят по протести, ми се стори изключително силно като ситуация. Това се превърна в отправна точка за разгръщането на сюжета. Оттам насетне протича друга история, която е въобразена, но която в някакъв смисъл синтезира моето лично разочарование от протестите, които се състояха през 2013 г.

Според Вас има ли много млади журналисти, които се отказват от професията поради това, че нямат възможност да упражняват разследваща журналистика свободно?

Да, има такива, но са малко. По-скоро много млади журналисти въобще не посягат към разследване, защото самата разследваща журналистика загуби своята тежест, а и терен, където да се практикува. Колко медии публикуват такъв тип разследвания?

Има една реплика на бащата, в която се казва, че вестникът вече не е негов. Мислите ли, че няма медии, които да не са инструмент на политиците?

Както знаем, по свобода на словото България е на много ниски позиции според доста класации (без значение дали тази несвобода е причинена от политици или от капитали), но в сцената с бащата по-скоро ме занимава отношението баща-син тъкмо в контекста на „бащинския завет". Сигурно много главни редактори у нас се намират в ситуацията на бащата. И това, което „завещават" на своите синове, не е много насърчително.

Деница Даскалова

08.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Стопанинът на къщата"
реж. Галина Георгиева

Антоний Дончев (реж. на филма „Жената на моя живот”):

„Желанието ни бе да направим един малко по-отворен филм“

"Жената на моя живот" е пълнометражният Ви режисьорски дебют...

Не се чувствам „пораснал”. Опитът от документалното кино ми помага в усета към естественост. Що се отнася до резултата – не страдам от грандомания. Надявам се филмът да оставя приятни емоции.

В конкурсната програма има още пет режисьорски дебюти. С какво смятате, че Вашият би се отличил от другите?
Не съм гледал още другите филми – сигурно е, че всички са много амбициозни, независимо от възрастта на дебютантите. Е, в нашия има малко екзотика – снимки в Близкия изток, актьори от десетина държави и народности. Мисля, че имаме много силна двойка главни актьори – Соран Ебрахим и Виолета Марковска. Без тях нямаше да има филм.

Случващите се събития и заплахи по света в момента правят филма изключително актуален. Как дойде идеята за него и как се случи?

Аз имам траен интерес към темата за чужденците. Първоначалната идея е на Али Талиб (който е кюрд от Ирак), но тя доста се разшири. Историята беше актуална и преди пет години. Да, вярно – още не се бе случил терористичният акт на бургаското летище и в Европа нямаше криза с бежанците. За съжаление ние тук продължаваме да смятаме, че можем да си живеем изолирано. Далеч все още не сме се отворили към света. Желанието ни бе да направим един малко по-отворен филм.

Трудно ли бе да режисирате актьори от чужд произход, говорейки на чужд език?

Беше предизвикателство, но те са професионалисти. А и ролите бяха близки до собствения им натюрел.

Какво е финансирането на филма?

Мажоритарен продуцент е Иван Тонев, АРС ООД. Копродуценти от Ирак (автономна област Кюрдистан), Македония и Румъния, с подкрепата на БНТ. Участието на НФЦ е най-голямо, както в повечето български филми.

Всъщност, филмът би могъл да стане чисто криминален, но сте решили да вкарате любов...

Двете неща са преплетени, но все пак ние снимахме любовна история на криминално-политически фон. Малко наивна, малко като в приказка за възрастни, но не и повърхностна. Импулсите идват от емоциите на главните герои и, ако нямаше любов, нямаше да го правим този филм.

Пламен Михайлов

08.10.2015, 20:00 ч. , Зала 1
„Жената на моя живот“
реж. Антоний Дончев

IN MEMORIAM

ПОСЛЕДНАТА ПРОЖЕКЦИЯ

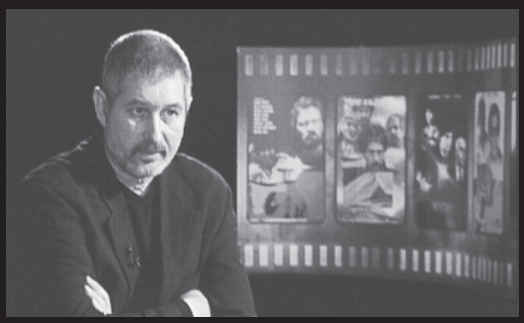

Непубликуван разговор с Красимир Крумов – Грец, който е направен през 2010 г., за да бъде предаден на проф. Александър Янакиев във втори курс „Кинознание" в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов".

...Аз принудително спрях да снимам осем години. Защото след като направих първите три филма (1989, 1991,1993) трябваше да си изясня това, което става и какво всъщност става: със света, с нас и с тази реалност. По това време имах покани да работя навън, тогава имаше интерес към Източна Европа и към нас, но аз отказвах, защото не знаех какво да снимам. Всичко се промени в живота на фундаментално ниво.

В България ли ?

Ние снимаме в България. Ако едно нещо е значимо ако е универсално то достига и до другите хора, но мен ме интересува това което става тук с мен, със света край мен. Трябва време човек първо да навлезе, а после да се дистанцира. Тогава главният въпрос не беше в парите или липсата им, толкова колкото в недостигът на идеи или по-скоро липсата на герои, на Героя чрез който аз да мога да се изразявам. Защото в първите три филма образа на интелектуалеца беше моето алтер его - този в киното, на психиатъра, човека на съвестта, на саморефлексията. Почувствах необходимостта да сменя героя, да разказвам за друг герой и през друг герой да видя света, затова минаха тези години и чак през 2001 г. започнах отново и това се случи след написването на тази книга („Поезията на киното"), където избухнаха всички тези енергии и любовта ми към киното.

Което е логично, защото поради липсата на герой, всъщност творческият порив е излязъл под аналитично-теоритична форма?

Избива нанякъде. Всичко е въпрос на енергия и накъде тя ще избие, дали в една любовна история, дали в живота, дали в изкуството, дали в теория,. Ти знаеш, че когато Параджанов е бил в затвора и не са му давали дори да рисува, неговата творчерска енергия и гений избива в колажи. И така времето на тази рефлексия и книгата са една скоба, в която се изля огромно количество товрческа енергия, но паралелно с това аз събирах материал. Живях на село анонимно. И донякъде този период съществува и до сега.

Въпросът не е да говорите толкова за самите творби, а по-скоро за това, което е довело до тях. Никой творец не си анализира творбите. При въпрос, примерно насочен към някоя картина на Пикасо, какво означава тя, той какво да отговори? Но това е проблемен въпрос.

Това е проблем на рецепцията, твойта задача е да работиш в материала със средствата, който умееш и там да се изразяваш максимално истинно и максимално добре. **Оттук изниква въпросът за истинността и реалността.**

Да, това е фундаментален въпрос. Трябва да разграничаваме истината, като една категория в съществуването, в битието.и художествената истина. Това са две различни неща, защото художествената истина се изразява чрез художествените средства, чрез материала. Значи, ако искаш да говориш истинно, ти говориш, като един оратор - директно. Когато питат Параджанов, дали неговите филми са измислица, той отговаря, че той доизмисля. Когато вземеш факта в реалния живот, това нищо не е, фактът се изплъзва. Той е неуловим. Медиите имат този проблем. Те живеят с илюзията, че предават репортажно истината т.е. фактите, но в следващия репортаж се оказва, че това не е така и събитието се гледа по друг начин. Трети репортаж - трета гледна точка. Един плурализъм на гледни точки, който е фалшив. Докато художествеността има за задача да претопи реалния факт и да го превърне в художествен факт и оттам той да стане истинен. Между другото много е интересна тази идея на Пазолини, винаги си я спомням, че единственият начин да се доберем до истината е чрез поезията, т.е чрез художествеността.

А киното тогава е...

Киното също, като всяко изкуство трансцендира реалността. Не можеш да я вземеш така както е защото ако я вземеш така ставаш публицист и реалността става още по-енигматична. Трябва да я трянсцендираш, да я преработиш в нейната истина и тогава може да се получи нещо. Така илюзията на киното е: „Аз снимам живота!". Това е загадъчно и тук трябва да се внимава. Какво означава „Аз снимам живота!". Ти трябва да го преработиш, ти първо трябва да си в него, после трябва да му извадиш есенциите и после вече през средствата и през таланта да го пресъздадеш.

Василена Василева

Цялото интервю може да прочетете на сайта на Фестивала: www.zlatnaroza.bg

Деян Барарев (реж. на „Maika mi calling"): „Отдавна не е имало такова струпване на млади и талантливи режисьори в българското кино"

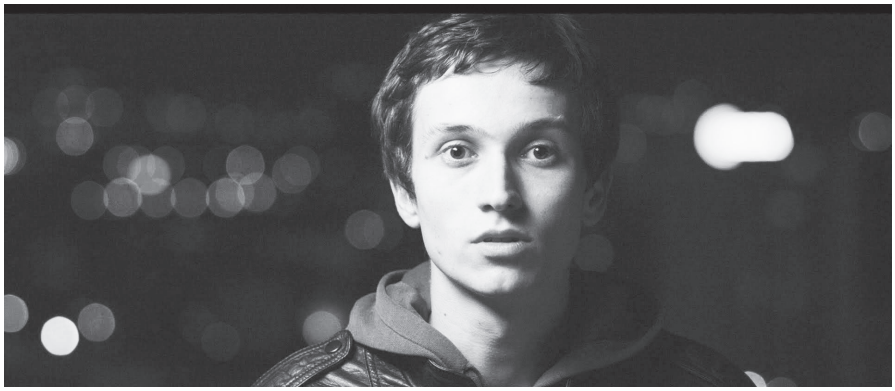

Много ми хареса, че действието на „MAIKA MI CALLING" е накъсано от монологични форми, които са решени като директно обръщение към зрителя. Тази концепция на ниво сценарий ли беше или се зароди при работата с актьорите?

Идеята се появи отчасти от работата с актьорите и от неща, които ми хрумнаха непосредствено преди да снимаме филма. Толкова много време бях работил върху сценария, че тези герои почнаха да си живеят с мен и някакси не исках да ги оставям без да се разбере малко повече за тях. Когато разказах на актьорите тази моя идея, те много се ентусиазираха. Някои от тях импровизираха с текста, други се придържаха към него, но всички се справиха страхотно.

Това персонажите на Прехода ли са?

Докато работих върху сценария най-вероятно съм си мислел, че това са героите на Прехода, но по-късно разбрах, че тези образи са по-скоро проекции на моето лично отчаяние. Всеки се е чувствал безсилен в момент, когато не може да помогне на свой близък човек. И е много странно, че осъзнавайки това, започва да го вижда и в съдбите на другите хора. Опитал съм да осмисля точно това.

Как виждаш ситуацията в българското кино в момента?

Обнадеждаваща. От доста време насам не сме имали такова натрупване на разнообразие от млади и талантливи режисьори, които правят неща на европейско ниво, независимо от неадекватността на някои фактори. Мисля, че ако продължаваме в същата посока, ни чакат само хубави неща. Толкова хубави, че тези неадекватни фактори да вземат изведнъж да станат адекватни.

Катерина Ламбринова

08.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Maika mi calling"
реж. Деян Барарев

„Ecce Homo" (реж. Димитър Кутманов)

Късометражният филм „Ecce Homo" на Димитър Кутманов предразполага зрителя към много и различни интерпретации. Самото заглавие на филма е обвързано с известната фраза на Пилат Понтийски, който посочва Иисус Христос пред тълпата и е обвинен в богохулство. „Ecce Homo" е и последната книга на Фридрих Ницше преди той да се разболее и писането да е вече невъзможно за него.

Заглавието на филма създава подобен тип асоциации, а съдържанието му извиква много нови. Гледайки филма, си мисля за Андрей Тарковски, за Бела Тар и Ингмар Бергман, но не само във визуалните си проявления, но и на идейно равнище. Режисьорът е млад, но създава свят, който говори за достигнато ниво на зрялост. Филмът е дипломната му работа и неговата премиерна прожекция се състоя в рамките на София Филм Фест през пролетта. Операторската работа е стилизирана хармонично с емоционалното развитие на персонажите. Филмът е черно-бял, но на преден план излизат много цветни въпроси, свързани със самотата, Бог и грижата за другия.

Василена Василева

08.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Ecce Homo"
реж. Димитър Кутманов

Класация на екипа:

Филми	Д-р Деян Статулов	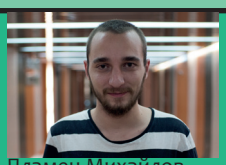 Пламен Михайлов	Симона Петрова	Росен Спасов	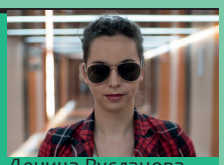 Деница Русланова
Малки обяви	Въздържам се	Слаб филм	Слаб филм	Въздържам се	Слаб филм
Солвейг	Въздържам се	Въздържам се	Добър филм	Въздържам се	Добър филм
Sms до мама	Въздържам се	Въздържам се	Слаб филм	Въздържам се	Въздържам се
Празни приказки	Въздържам се	Въздържам се	Слаб филм	Въздържам се	Въздържам се
Прошка	Въздържам се	Въздържам се	Добър филм	Въздържам се	Въздържам се
Падаща звезда	Въздържам се	Въздържам се	Въздържам се	Добър филм	Добър филм
Докато АЯ спеше	Добър филм	Въздържам се	Въздържам се	Добър филм	Въздържам се
Жажда	Добър филм	Добър филм	Добър филм	Добър филм	Въздържам се
Виктория	Добър филм	Въздържам се	Отличен филм	Добър филм	Отличен филм

Отличен филм — Добър филм — Слаб филм — Въздържам се

НАЦИОНАЛЕН ФИЛМОВ ЦЕНТЪР
BULGARIAN NATIONAL FILM CENTER
www.nfc.bg

НАЦИОНАЛНА АКАДЕМИЯ ЗА ТЕАТРАЛНО И ФИЛМОВО ИЗКУСТВО
www.natfiz.bg

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ
Институт за изследване на изкуствата
www.artstudies.bg

INTERHOTEL CHERNO MORE VARNA-BULGARIA
www.chernomorebg.com

Фестивален бюлетин, брой 2, 08.10.2015г., Варна
www.zlatnaroza.bg

Отговорен редактор: Симона Петрова
Редакционен екип: Деница Даскалова (denitza.ruslanova@gmail.com)
Пламен Михайлов (plamen_mihailov@yahoo.co.uk)
Симона Петрова (simona_peetrova@abv.bg)
Росен Спасов (rosenspasov@banskosp.com)
Марко Салиери (marco_salieri@abv.bg)
Катерина Ламбринова (katerina.lambrinova@gmail.com)
Василена Василева (oi_vass@yahoo.com)
Глава на бюлетина: Лиана Димитрова (dimitrovaliana@gmail.com)
Графично оформление: Александра Елезова (alexandra.elezova@gmail.com)
Ръководител на проекта: д-р Деян Статулов (dstatulov@abv.bg)
Основател на проекта: проф. Александър Янакиев